

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

נח

אין הדבר תלוי אלא במשיח - קידוש לבנה לזידוז הגאולה

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה
ה' תהא שנת פלאות אראנו
שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ נח, ד' מרחשון ה'תשנ"ב

שבוע חוזרים ונשנים אותם שבעה ימים, מיום ראשון עד יום השבת, שבעת ימי ההיקף הכוללים כל המשך הזמן.

ומזה מובן שגם, "שבת נח" היא שבת כללית - להיותה השבת הראשונה שבה נשלמת העבודה דששת ימי המעשה (ויכולו השמים והארץ וכל צבאם⁸) דשבוע הראשון, שכולל כל השבועות שבמשך השנה, ולכן מודגש בה כללות ענין השבת שענינו מנוחה, "נח", "ניחא דרוחא". שבתה כאדם השובת ממלאכתו.

ונמצא, ששבת בראשית כוללת העבודה דכל ימי השבוע (בכל השנה) כפי שהיא "בכח", ושבת פרשת נח (לאחרי העבודה בפועל במשך ששת ימי המעשה) כוללת ומהוה, "אבן הבוחן" לעבודה דכל ימי השבוע (בכל השנה) כפי שהיא "בפועל".⁹

ב. ויש לבאר הקשר והשייכות גם לתוכנה של פרשת השבוע¹⁰:

מהענינים המשותפים לפרשיות בראשית ונח (שבהם מודגשת ההוספה והמעלה שבפרשת נח לגבי פרשת בראשית) - בריאת וקיום העולם: בפרשת בראשית מסופר אודות בריאת

א. שבת פרשת נח היא שבת כללית, להיותה השבת הראשונה שבה נשלמת העבודה דששת ימי המעשה שלאחרי שבת בראשית (סיום וחותם מועדי חודש תשרי, שלאח"ז מתחילה עיקר העבודה בעולם, שמים וארץ וכל צבאם) - כמודגש בשם הפרשה: "נח", מלשון מנוחה, "ניחא דרוחא, שהוא בחינת שבתה כאדם השובת ממלאכתו, וכמ"ש² וישבות ביום השביעי ותרגומו ונח ביומא שביעאה³, היינו, שבשם הפרשה מודגש כללות ענינו של יום השבת.

וההסברה בזה:

מהטעמים לכך ש"שבת בראשית" היא שבת כללית, כפתגם רבותינו נשיאינו⁴, ווי משטעלט זיך שבת בראשית אזוי גייט אַ גאַנץ יאָר" (ההנהגה דשבת בראשית נמשכת בכל השנה) - כיון ש"מיני מתברכין כולהו יומין"⁵, כל ימי השבוע הראשון לעבודה בפועל בעולם, שבו כלולים גם ימי השבוע דכל השבועות שבמשך השנה⁶, שהרי בכל

(1) תו"א ריש פרשתנו.

(2) בראשית ב, ב.

(3) ובפרשיות יתרו: "נח נח" ב"פ, "ניחא לעליונים ניחא לתחתונים", שהם ב' בחינות בשבת, שבת תתאה (ניחא דתתאי*) ושבת עלאה (ניחא דעילאי*) - תו"א שם.

(4) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 43 (לעיל ע' 1).

וש"נ.

(5) זח"ב סג, ב, פת, א.

(6) ויש לומר, שנוגע גם לשנים שלאח"ז, כיון ש"שנה" הוא מלשון שונה, שבה חוזרים ונשנים אותם ענינים שהיו בשנה שלפנ"ז, הכוללים כל השינויים (שנה מלשון שינוי) שבכללות הזמן.

(7) שלכן, "אנו מונין היום יום ראשון בשבת יום שני כו' עד יום השבת", אף ש"כבר עברו רבבות ימים משמ"ב עד עתה" (לקו"ת שה"ש כה, סע"א. ובכ"מ).

(8) בראשית ב, א.

(9) ע"ד ובדוגמת החילוק שבין השבת שלפני הבריאה להשבת שבסיום וגמר הבריאה (ראה גם סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 20-21. וש"נ).

(10) נוסף על האמור לעיל בנוגע לשם הפרשה - "נח".

(* לשון רבים, שהם כוללים ריבוי דהגות עד א"ס, אלא שבכללות נחלקים לב' מדרגות, שבת תתאה ושבת עלאה.

התחתון שאין תחתון למטה ממנו, נעשה „נייחא דרוחא“, שנשלם רצונו של הקב"ה בכריאת העולם, שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים²⁰.

ובסגנון אחר: בפרשת בראשית מודגש בעיקר מעמד ומצב העולם כפי שהוא מצד הכוונה העליונה („בכח“), ובפרשת נח מודגש בעיקר מעמד ומצב העולם כפי שהוא מצד עבודת האדם („בפועל“), שגם בעולם התחתון שאין תחתון למטה ממנו (ועד לתכלית הירידה ד„מלאה הארץ חמס“²¹), נעשה מעמד ומצב של בירור וזיכוך (ועד לטהרה²²) - „עולם חדש ראה“²³.

ג. ובעומק יותר - שע"י העבודה בפועל (בפרשת נח) ניתוסף עליו גדול יותר לגבי המעמד ומצב שמצד הבריאה (בפרשת בראשית), כמרומז בסיומה וחותמה של פרשת בראשית אודות מעלתו של נח, „ונח מצא חן בעיני הוי“:

בבריאת העולם כתיב „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“, ל"ב פעמים אלקים נאמר במעשה בראשית²⁴ - כיון שבריאת העולם היא ע"י שם אלקים, שפירושו „בעל היכולת ובעל הכחות כולם“²⁵, שקאי על דרגת האלקות השייכת לעולם, „אלקים“

העולם, „בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ“¹¹, „אלה תולדות השמים והארץ בהבראם“¹², ובפרשת נח מסופר אודות ההבטחה (והשבועה¹³) על קיום העולם, „עוד כל ימי הארץ וגו' לא ישבותו“¹⁴, „ואת אות הברית אשר אני נותן ביני וביניכם גו' לדורות עולם את קשתי נתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ“¹⁵.

ומהחילוקים שביניהם¹⁶ - שבפרשת בראשית מדובר אודות שלימות העולם („עולם על מילואו נברא“¹⁷) כפי שהוא מצד בריאתו ע"י הקב"ה, ולכן, כשהעולם יורד ממדרגתו כפי שצ"ל מצד רצון הקב"ה לא יכול להיות קיום העולם, כמסופר בס"פ בראשית „ורא ה' כי רבה רעת האדם בארץ גו' וינחם ה' גו' ויאמר ה' אמתה וגו“; ובפרשת נח מדובר אודות שלימות העולם כפי שהוא מצד עצמו, שגם במצב ירוד ניתן כח לבירור וזיכוך העולם (ע"י התשובה), ולכן, „בענני ענן על הארץ (כשתעלה במחשבה לפני להביא חושך ואבדון לעולם) ונראתה הקשת בענן גו' וראיתי לזכור ברית עולם גו“¹⁸, „שהו"ע הכריתת ברית עם נח“¹⁹, שע"י עבודתו בבירור וזיכוך העולם

(20) ראה תנחומא נשא טו. ועוד. תניא רפ"ו.
ובכ"מ.
(21) ו, יג.
(22) להעיר, שהמבול בא לטהר את העולם, ע"ד ובדוגמת הטהרה דמקוה ששיעורה ארבעים סאה, ולכן ה"י הגשם דהמבול במשך ארבעים יום (תו"א שם).
(23) ב"ר פרשתנו פ"ל, ת.
(24) ראה חז"ג רטו, סע"ב. זו"ח צד, ב. צו, ב. קיב, ג.
(25) שו"ע או"ח סוס"ה. וראה טור ושו"ע אדה"ו שם.

(11) בראשית א, א.
(12) שם ב, ד.
(13) כמ"ש „לא אוסיף גו' ולא אוסיף“, כפל הדבר לשבועה" (ח, כא ובפרש"י).
(14) שם, כב.
(15) שם ט, יב"ג.
(16) הבהא לקמן - ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 51 ואילך.
(17) ראה ב"ר פ"ב, ו. פ"ג, ג. פ"ד, ז.
(18) ט, יד"ט ובפרש"י.
(19) להעיר מהשייכות דנח לנש"י, כמ"ש בפסוקי זכרונות דר"ה, „וגם את נח באבהה זכרת“ (ראה המשך תער"ב ח"א ע' תח).

בגימטריא, הטבע²⁶.

בעילוי אחר עילוי, כמבואר בענין ז' פעמים הוי' הוא האלקים שאומרים בסיום וחותם תפלת נעילה דיום הכיפורים³².

ד. ויש לומר, שענין זה (שבעולם שנברא בשם אלקים מתגלה שם הוי') מרומז בתוכנה של פרשת נח אודות קיום העולם באופן ד', לא ישבותו, והברית ד', את קשתי נתתי בענן³³:

„לא ישבותו“ - כמבואר בכ"מ³³ שבהנהגת העולם באופן תמידי ללא שינוי והפסק, כמו השמש והירח והכוכבים וכל הגלגלים בסיבובם התמידי („לא ישבותו“), ניכר ומתגלה כח האין-סוף שלמעלה מהמדידה וההגבלה העולם (כיון שמצד המדידה וההגבלה העולם צ"ל שינוי והפסק) - „אני הוי' לא שניתי“³⁴.

ו, „את קשתי נתתי בענן“ - שהקשת היא מהשתקפות קרני השמש בהענן, היינו, שגם הענן העולה מן הארץ (ואד יעלה מן הארץ³⁵) נעשה מוכרך עד שמשתקף בו האור ד', שמש הוי'³⁶.

וגם מש"נ בהמשך הפרשה³², „ביום עשות הוי' אלקים ארץ ושמים“ - ה"ז באופן ששם הוי' מתלבש ומתעלם בשם אלקים, היינו, שאף שכח ההתהוות הוא משם הוי' (הוי' לשון מהוה²⁷), מ"מ, ההתהוות בפועל היא ע"י ההתלבשות דשם הוי' בשם אלקים, ולכן, שם הוי' (כח ההתהוות) אינו מתגלה בהנבראים, והגילוי הוא משם אלקים בלבד.

החידוש שע"י העבודה דנה - ש, מצא חן בעיני הוי' - שע"י מתגלה בעולם (שנברא ע"י ההתלבשות בשם אלקים) שם הוי' שלמעלה מהעולם²⁸, היינו, שבמציאות העולם כפי שנברא ע"י שם אלקים מתגלה שם הוי' (כמ"ש²⁹, ואמת הוי' לעולם), ועד שניכר בגלוי ש, הוי' הוא האלקים³⁰, שגם הצמצום וההסתר (אלקים) הוא לאמיתו שם הוי' ע"י שהגילוי דשם הוי' מתגלה וחודר במציאות העולם שנברא ע"י שם אלקים, ואז נמשכת ומתגלה דרגא נעלית יותר בשם הוי'³¹ (הוי' דלעילא), ומוסיף והולך

26 פרדס שיי"ב פ"ב. ר"ח שער התשובה פ"ו. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' צג הערה 67.

27 זח"ג רנז, סע"ב. פרדס ש"א פ"ט. ועוד.

28 ובפרטיות יותר - לא רק שם הוי' ששייך לעולם (הפנימיות דשם אלקים), הוי' דלתא, אלא גם שם הוי' שלמעלה מהעולם, הוי' דלעילא*.

29 תהלים קיז, ב.

30 ואתחנן ד, לה. לט. מ"א יח, לט.

31 ומרומז בדיוק הלשון „הוי' הוא האלקים“ (ולא „אלקים הוא הוי'“), שלגבי דרגא נעלית יותר נחשב שם הוי' שבדרגא הקודמת כשם אלקים. - ובלשון הקבלה: הוי' הוא ז"א ואלקים הוא מלכות, וכש"א (הוי') עולה בעתיק, כאלקים יחשב (לקו"ת דרושי ש"ש סה, רע"ד) - ממשנת הסידים סוף מס' יומא.

* ועפ"י יומתק מארז"ל שנוח „עולם חדש ראה“ - חידוש ממנו, מצד גילוי שם הוי' שלמעלה מהעולם.

32 ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' שמש. וש"נ.

33 ראה עקידה פ' בא שער לה. הובא ות' באוה"ת בראשית יח, ב ואילך. רד"ה החודש תרנ"ד. המשך תרס"ו ע' קנו. ועוד.

34 מלאכי ג, ו.

35 בראשית ב, ו.

36 ויומתק יותר ע"פ פירוש המדרש (כ"ר פרשתנו פל"ה, ג) ש, „קשתי“ הוא „דבר שהוא מוקש ליי“, שהוא דוגמא לכבודו ית', כמ"ש (יחזקאל א, כח), „כמראה הקשת אשר הי' בענן ביום הגשם כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'" (וראה ספר הלקוטים (ד"א להצ"צ) ערך קשת (ע' רעת ואילך). וש"נ).

ועפ"י י"ל, שה, שמש הוי' שב, „קשת“ כולל גם שם הוי' דלעילא, שגם הוא נמשך ומתגלה בעולם (בענן שעולה מן הארץ), ועי"ז נעשה הכריתת ברית על קיום העולם באופן ד', לא ישבותו, שבוה מתגלה התוקף ד', „אני הוי' לא שניתי“, שעיקרו מצד שם הוי' דלעילא, כי,

האמיתית של כאו"א מישראל, שבכל מעמד ומצב (גם בהיותו בעולם ירוד) היה קשור ומאוחד עם אלקות, ולא עוד אלא שע"י עבודתו מברר ומוכך את העולם וממשיך ומגלה אלקות בעולם.

ויש לומר, שעיי"ז נעשה ענין ההליכה גם בדרגת האלקות (כביכול), שמתגלה אמיתת הענין דאחדות הוי" - ש, הוי" הוא האלקים", שגם שם אלקים שקשור עם בריאת העולם, מציאותו האמיתית היא שם הוי" שלמעלה מהעולם.⁴²

*

ו. ע"פ האמור לעיל שבשבוע דפרשת נח כלולה העבודה דכל השנה כולה כפי שהיא בפועל, מובן, שיום הש"ק פרשת נח הוא הזמן המתאים לחשבון צדק של העבודה בפועל דהשנה החדשה שנמצאים כבר בתוכה⁴³ - לבחון כל פרטי עניני העבודה דששת ימי המעשה ודיום השבת⁴⁴ (הכוללים כל ימי השבוע דכל השנה), על מנת לתקן ולהשלים כל עניני העבודה בפועל בתכלית השלימות.

ויש לומר, שעשיית החשבון צדק בשבת פרשת נח על השבוע הראשון של העבודה בפועל, צ"ל באופן המתאים לתוכנה של העבודה בפועל - שעיקרה ותכליתה לגלות בעולם דרגת האלקות

וב' ענינים אלו קשורים זל"ז, שקיום העולם מודגש ע"י הקשת, כמ"ש, "זאת אות הברית אשר הקימותי ביני ובין כל בשר אשר על הארץ" - שבזה מרומז שבמציאותו של "כל בשר אשר על הארץ" ניכר ומתגלה כח הפועל שמחי' ומהוה אותו, שזהו"ע שם הוי", מלשון מהוה, ועד לשם הוי" שלמעלה מהעולם, הי' הוה ויהי' כאחד²⁷, שם העצם³⁷, ועד לכח העצמות שבהתהוות מאין ליש, ממהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש³⁸, שניכר בהיש הגשמי שמציאותו הוא היש האמיתי³⁹.

ה. ויש להוסיף, שהעילוי שנעשה ע"י העבודה בפועל (פרשת נח) לגבי המעמד ומצב שבהתחלת הבריאה (פרשת בראשית) - מרומז בפרשת לך לך שמתחילין לקרוא בתפלת מנחה דשבת פרשת נח, בסיום שבעת ימי ההיקף דהשבוע הראשון לעבודה בעולם:

„לך לך" מורה על הליכה אמיתית שהיא באיני-ערוך למקומו (מעמדו ומצבו) הקודם⁴⁰, ועד שעיי"ז מתגלית מעלתו האמיתית, כהפי' „אשר אראך", „אראה ואגלה אותך בעצמך"⁴¹.

והענין בזה - שע"י העבודה בפועל בעולם התחתון מתגלה מציאותו

(42) להעיר ממ"ש בהמשך הפרשה (יב, ז) „וירא הוי' אל אברם . . . ויבן שם מזבח להוי' גו"א."

(43) לאחר סימומו של חודש תשרי, אותיות רשית (בעה"ט עקב יא, יב).

(44) ובפרט ביום השבת לאחר חצות, זמן המנחה, קרוב לסימומו של יום השבת.

(*) ובפרטיות יותר: „להוי' הנראה אליי", ולמעלה מזה, „להוי" סתם (שם, ז) - שהם ב' מדרגות בשם הוי' (סוה"מ תשי"ב ע' 99 ואילך).

אמיתת ענין הא"ס ובל"ג הוא בהעצמות דוקא (ראה לקו"ש ח"ה ע' 98).

(37) כס"מ הל' ע"ז פ"ב ה"ז. פרדס שיי"ט. מו"ג ח"א פס"א ואילך. עיקרים מאמר ב' פכ"ח.

(38) תניא אגה"ק ס"כ.

(39) ראה ביאורו"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג.

ועוד.

(40) ראה לקו"ש ח"כ ע' 58. וש"נ.

(41) תו"א ר"פ לך לך.

בלב"51, וכהפס"ד בגמרא⁵² שע"י הרהור תשובה נעשה צדיק (ויתירה מזה: „צדיק גמור"⁵³), ה"ז מפני שההרהור תשובה שבלב הוא באופן שכולל (בכח) ההמשך שלאח"ז עד למעשה בפועל (שהוא העיקר).

וענין זה מודגש יותר בתשובה על ענינים שבין אדם לחבירו⁵⁴ (שבהם מודגשת יותר פעולת התורה בעולם) – ש„אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצהו"⁵⁵, כמ"ש⁵⁶ „והשיב את הגזילה אשר גזל". ולדוגמא בגזילה בדקות, ש„נתן לו (שלום) ולא החזיר (שלום) . . גזילת העני בבתים"⁵⁷, גם כשהסיבה שלא החזיר לו שלום היא מפני שהי' עסוק וטרוד בענין של מצוה⁵⁸ (ויתכן שבגלל זה לא הבחין בו), ובודאי שלא התכוין לפגוע בו ח"ו, מ"מ, כיון שבפועל היתה לחבירו נפילת הרוח⁵⁹, צריך לפייסו ולרצותו.

[ולהעיר, שענין זה יכול (וצריך) להיות גם ביום השבת, ובפרט שיום

שלמעלה מהעולם, „הוי' הוא האלקים".

ולהעיר, שענין זה מודגש גם בעבודת התשובה⁴⁵ (לאחרי הקדמת החשבון-צדק) – „שובה ישראל עד הוי' אלקיך"⁴⁶, שהתשובה היא באופן שהוי' נעשה אלקיך⁴⁷, ועד לשלימות התשובה ביוהכ"פ ססימו ותותמו באמירת ז"פ „הוי' הוא האלקים", ובהתאם לכך, נעשה גם החשבון-צדק באופן נעלה יותר, כדלקמן.

ז. ובהקדמה:

הכלל ש„כל ישראל בחזקת כשרות"⁴⁸ הוא (בעיקר) בנוגע להזולת (כפי שמצינו להלכה בנוגע לעדות וכיו"ב), אבל בנוגע לעצמו, אין לסמוך על ה„חזקת כשרות"⁴⁹, אלא צריך לבחון (מוזמן לזמן) מעמדו ומצבו ע"י עשיית חשבון-צדק בנוגע לכל פרטי עניניו במחשבה דיבור ומעשה, ולקבל על עצמו לתקן ולהשלים הענינים הדורשים תיקון ושלימות, ועוד והוא העיקר, לתקנם ולהשלימם במעשה בפועל, ש„המעשה הוא העיקר"⁵⁰.

התיקון במעשה בפועל נוגע ושייך להתשובה עצמה – דאף ש„עיקר התשובה

(51) תניא פכ"ט. שם אגה"ק ס"י.

(52) קידושין מט, ב.

(53) אור זרוע סקי"ב.

(54) ולהעיר, שעיקר עונש המבול הי' על ענינים שבין אדם לחבירו, כמארז"ל (פרש"י פרשתנו ו, יג), „לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל".

(55) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ט.

(56) ויקרא ה, כג.

(57) ברכות ו, סע"ב.

(58) ובפרט ש„העוסק במצוה פטור מן המצוה" (סוכה כה, סע"א. וש"ג), וכידוע הטעם שמצד ההתכללות דכל המצוות, יש בכל מצוה מעין ודוגמת שאר המצוות (ראה לקו"ש הכ"ו ע' 237 הערה 64. וש"ג).

(59) וזה שאצל יסנה המצוה התחורת שלום (שלילת גזילה) מצד התכללות המצוות (כבהערה הקודמת), לא מהני לבטל נפילת הרוח דחבירו, כפשוט.

(45) להעיר מהשייכות לפרשת השבוע – ש„הטריחו בבנין זה (בנין התיבה) כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה . . אולי ישובו" (פרש"י פרשתנו ו, יד), ויתירה מזה, „כשהורידן הורידן ברחמים אם יחזור יהיו גשמי ברכה" (שם ז, יב).

(46) הושע יד, ב.

(47) ובב' הפירושים שבה – ששם הוי' נמשך ומתגלה בשם אלקים, ויתירה מזה, ששם הוי' נעשה שם אלקים, ונמשך ומתגלה שם הוי' נעלה יותר (לקו"ת שבעה ערה 31).

(48) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ז.

(49) להעיר ממארז"ל „אל תאמין בעצמך כו" (אבות פ"ב מ"ד).

(50) אבות פ"א מ"ז.

ובהתאם להמשכה והגילוי דשם הוי' בשם אלקים, שנעשית בעבודה בפועל⁶² בפרשת נח.

ויש להוסיף, שענין זה נוגע גם לשלילת רגש של צער ומרירות כתוצאה מהחשבון-צדק (כשרואה שיש ענינים הצריכים תיקון) - כיון שנורגש אצלו בעיקר (לא החסרון שבענינים הפרטיים, אלא) תנועת ההתעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בעניניו הפרטיים, ובעומק יותר, שנורגש אצלו שכוונת הירידה למעמד ומצב הדורש תיקון היא בשביל השלימות שנעשית ע"י התשובה, שמתגלה בפועל⁶³ תוקף ההתקשרות של יהודי עם הקב"ה גם בהיותו במצב ירוד, ע"ד ובדוגמת השלימות דשם הוי' כשנמשך ומתגלה בפועל גם בהצמצום והירידה (בשם אלקים, ולכן, נעשה החשבון-צדק והתשובה מתוך רגש של שמחה⁶⁴ ותענוג⁶⁵).

62) לאחר ויע' הנתינת-כח (בכח) דשבת שובה (שובה ישראל עד הוי' אלקיך) ודויה"כ* (שבסיומו מכריזים, "הוי' הוא האלקים" ז"פ).
63) משא"כ בצדיק ה"ז בכח ולא בפועל.
64) להעיר, שחג הסוכות, "זמן שמחנתנו", נקרא "ראשון לחשבון עונות" (ויקר' פ"ל, ז. טווא"ח סתקפ"א), דיש לומר, שבוה מרומז גם שהחשבון צ"ל מתוך שמחה (וראה הערה הבאה).
65) ויש לומר, שענין זה מודגש בהחשבון-צדק והתשובה שבשבת פרשת נח יותר מאשר בהחשבון-צדק והתשובה דאלול ותשרי.
ומהטעמים לזה - בפשטות - שהחשבון-צדק

* וגם בשמע"צ ושמח"ת (הקליטה דכל עניני חג הסוכות שבו מתגלים עניני ר"ה ויוה"כ), שלפני הקפות מכריזים הפסוק "אתה הראת לדעת כי הוי' הוא האלקים", וג' פעמים (מנחה חביד), בכל ג' הפעמים דהקפות, בליל שמע"צ, בליל ובוים שמח"ת.

השבת הוא זמן המוכשר ומסוגל ביותר להוסיף באהבת ישראל ואחדות ישראל⁶⁶, כפי שמצינו בהלכה לענין השתתפות בסעודה עם חבירו ביום השבת, ומודגש גם במנהג ישראל דהכנסת אורחים ביום השבת⁶⁷.

וכיון שהחשבון-צדק הוא באופן שמפושפש בפרטי עניניו, ומשתדל ועוסק בתיקונם במעשה בפועל - הרי הוא (בשעת מעשה) במעמד ומצב של מדידה והגבלה, לפי ערך וביחס להמדידה וההגבלה דפרטי עניניו שמונה ועוסק בהתיקון שלהם, כל פרט ופרט לפי ענינו. וישנו אופן נעלה יותר - שתמורת הפשפוש במעשיו ה"ה מתעלה לדרגא ועולם נעלה יותר, להיות מונה לגמרי בתפלה ותורה כו', ובדרך ממילא ידחו ויתבטלו הענינים הבלתי-רצויים, כיון שמעט אור דוחה הרבה חושך, ועאכו"כ הרבה אור; אבל לאידך, באופן זה לא מודגש התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים, כיון שאינו מתעסק בהם.

והשלימות האמיתית היא בחיבור ב' המעלות גם יחד - שהחשבון-צדק התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים ע"י ההתעסקות בהם, היא, מתוך תנועה של התעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בהמדידה וההגבלה דכל פרט ופרט לפי ענינו, שיהי' באופן המתאים לדרגא העליונה - ע"ד ובדוגמת

60) ובאופן ד, וייקהל משה", "עשה לך קהלות גדולות כו' בכל שבת ושבת" (יל"ש ר"פ ויקהל).
61) ויש לומר, שהטעם שעיקר החיוב דהכנסת אורחים הוא ביו"ט יותר מאשר בשבת (ראה תו"א ר"פ חיי"ש. ובכ"מ), הוא, לפי שהכנסת אורחים ביום השבת היא באופן שהאורח אינו מרגיש את עצמו כ, "אורח", אלא בשוה לבעל הבית, מצד גודל האהבה והאחדות שביניהם.

ובמיוחד פנימיות התורה⁷² בתכלית השלימות, באופן של „אתדבקות רוחא ברוחא”⁷³, ב„יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו”⁷⁴, ויתירה מזה, שכל מציאותו בטלה ומכוסה לגמרי בתורה, ע"ד ובדוגמת המעמד ומצב דלעתיד לבוא (ששייך ליום השבת, „ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים”⁷⁵), כמ"ש הרמב"ם בסיום וחותם ספרו⁷⁶ ש„באותו הזמן” יהי' לימוד התורה באופן ד„כמים” („אין⁷⁷ מים אלא תורה”⁷⁸) לים מכסים.

ויש להוסיף, שבשבת פרשת נח מודגשת ביותר התשובה בשמחה⁷⁹ – כיון שבאים זה-עתה מחודש תשרי, ה„מרובה במועדות”⁸⁰, שאין אומרים תחנון (מערב יוה"כ) עד סיומו של החודש⁸¹, וכשמתחילים לומר תחנון בחודש מר-

ה. וענין זה מודגש גם באופן העבודה דיום השבת – התוכן של (פרשת) נח, מנוחה ושבתה דיום השבת:

ענינו של יום השבת – כמ"ש⁶⁶, „ויום השביעי שבת להוי' אלקיך”, שנמשך ומתגלה שם הוי' בשם אלקים, וכמבואר בדרושי חסידות⁶⁷ בפירוש הכתובי „ויכל אלקים ביום השביעי”, ש„כלתה בחי' ומדרגת מדת הצמצום וההסתר דשם אלקים ונמשך התגלות שם הוי', שבת להוי'”.

וענין זה מודגש גם בהתשובה דיום השבת, „שבת אותיות תשב”⁶⁸ – שהתשובה דשבת היא תשובה עילאה⁶⁸ שהיא בשמחה רבה⁶⁹, כיון שאינה באופן של התעסקות עם שלילת ותיקון הענינים הבלתי-רצויים (תשובה תתאה שזמנה לפני יום השבת), אלא באופן של התעלות לדרגא געלית יותר⁷⁰, ע"י ההתעסקות בלימוד התורה⁷¹ (נגלה תורה

72 להעיר מהנהגת הארז"ל ש„הי' מעיין ו' דרכים בהלכה כנגד ו' ימי המעשה, וא' ע"ד הסוד כנגד יום השבת” (טעמי המצוות להרח"ו פ' ואתחנן), שמה מובן, שבימי המעשה הי' עיקר לימודו בנגלה, וביום השבת הי' עיקר לימודו בנסתר. וראה אג"ק אדמו"ר מהר"ש (ע' כו): „ביום הש"ק ב' שלישים בנסתר ושליש בנגלה”.

73 שם רפ"י.

74 תניא פ"ה.

75 תמיד בסופה.

76 ובהדגשה יתירה – בבואנו זה-עתה מסיום מחזור שמיני (והתחלת מחזור תשיעי) דלימוד הרמב"ם ע"י רבי מישאל.

77 ב"ק יז, א. וש"נ.

78 להעיר משיעור היומי ברמב"ם (הל' ת"ת פ"ג ה"ט) – „דברי תורה נמשלו כמים”.

79 וגם השלימות דלימוד התורה שבתשובה עילאה („כמים לים מכסים”) מודגשת בפרשת נח – כיון שענין המבול למעליותא (כפי שהוא בתורה) מורה על השלימות ד„כמים לים מכסים” (נתבאר בארוכה בלקו"ש ח"ל ע' 19 ואילך).

80 שו"ע אדה"ז או"ח סתצ"ב ס"ב.

81 השלמה לשו"ע אדה"ז (להר"נ מדובראונאן סקל"א ס"ה).

דאלול ותשרי, להיותו בסיום העבודה בפועל דכל השנה, עיקרו תיקון העבר (אף שהוא גם הכנה לשנה הבאה), משא"כ החשבון-צדק שבשבת פרשת נח, להיותו בסיום העבודה בפועל של השבוע הראשון שכולל (בכה) השבועות דכל השנה, עיקרו קבלה על להבא בנוגע לעבודה בפועל שתהי' במשך השבועות הבאים.

66 יתרו כ, יו"ד.

67 לקו"ת בהר מב, ג. בלק עב, א. ובכ"מ.

68 תניא אגה"ת ספ"י.

69 שם ספ"א.

70 ראה לקו"ת בלק שם: „בחול . . שם אלקים . . מסתיר . . לכן צ"ל הצעקה בתפלה לצאת מן ההסתר . . אבל בשבת כתיב ויכל אלקים . . יוצאים מבחי' ההסתר . . אין שייך צעקה, רק אדרבה, ההתענגות בה' מן הגילוי שמתגלה בשבת”.

71 תשובה עילאה היא דיתעסק באורייתא

בדחילו ורחימו” (שם ספ"ח).

ושלימות, מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות הופרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון אחר: כללות בני"ה שהם, קומה אחת שלימה⁸⁴ נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון והפירט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש⁸⁵, "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁸⁶, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁸⁷), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי מלמפרע⁸⁸.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸⁹.

ועאכ"כ בשנה זו - ה'תשנ"ב - שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנש"א, ה" תהא שנת נפלאות אראנו), "ה" תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁹⁰.

חשון (לאחרי ר"ח) אין רגילים עדיין באמירת תחנון (ובעומק יותר - שנמשכת עדיין השפעת המועדים⁸²), ולכן, מודגשת יותר השמחה שבעבודת התשובה (גם בתשובה תתאה שלפני השבת).

ט. והדגשה יתירה בכהנ"ל - בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו: ובהקדמה - שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם חצוצות הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני"ה במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות והגאולה (שתלוי, במעשינו ועבודתנו (ד)כל זמן משך הגלות⁸³) - נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר

84) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.

85) משפטים כא, יט.

86) ברכות ס, סע"א. וש"נ.

87) יומא פו, סע"א.

88) ראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב

ה"ב. ועוד.

89) תבוא כט, ג.

90) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

82) ובפרט לפני ז' מרחשון - שה"י דומה להם כאילו הם עדיין בארץ ישראל עסוקים בעניני הרגל" (ש"ך חו"מ סמ"ג סקמ"ז).

83) תניא רפ"ז.

ענני שמיא¹⁰⁰ - הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

*

י. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה - יש לעורר ע"ד הוספה בוהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל, כדלקמן.

ובהקדמה:

קיום העולם באופן ש"יום ולילה לא ישובתו" (לאחרי המבול¹⁰¹) תלוי במהלך החמה והלבנה, שמהלכים בקביעות

100 ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" - שאף שהעננים באים מן הארץ (וואד יעלה מן הארץ), מ"מ, נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובודגמת ענין ה"קשת", שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). - ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיאת בוהר (פרשתנו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא ומינא האי קשת לאתקשטא . . בגוונני נהירין* . . וכדין צפי לי' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם**" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

101 משא"כ קודם המבול שהי' יכול להיות הפסק ושינוי, כבזמן המבול, ש"לא שמשו המזלות ולא ניכר בין יום ובין לילה" (פרש"י עה"פ).

(* ומ"ש "לדרת עולם", נכתב חסר, שיש זורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו" (פרש"י ט, יב) - קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבול" (כפשוטו הכתוב), ובלשון הזהר "דאתחזי"א בגווננין חשוכין מתחזיא לזוכרנא דלא ייתי מבול".

(** ומסיים, "ודא הוא דכתיב (בהפטרה) דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

(בגימטריא "קבץ"⁹¹), שכולל כל הענינים כולם⁹² (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" ההגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁹³.

ובפרט לאחרי שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"⁹⁴, שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם הגאולה, ובפרט יום השבת לאחרי חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי⁹⁵ (ביום השלישי יקימו ונחי לפניו"⁹⁶), ומתכווננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתינת-כח לכאור"א מישאל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"⁹⁷) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה (לך לך"⁹⁸) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו" עם

91 ראה חידושי חת"ס שם.

92 כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) - ע"י הנחשבון-צדק והתשובה.

93 מיכה ז, טו.

94 כנ"ל הערה 43.

95 ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.

96 הושע ו, ב ובמפרשים.

97 יחזקאל לג, כד.

98 להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חיזיל (יל"ש ר"פ לך לך. ועוד), חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך לך תרכ"ו. תר"ל. ועוד). - ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" ששייך גם להכפל דשבת, כנ"ל הערה 3) רומז על הגאולה.

99 דניאל ז, יג.

„שמלכותו נמשל ללבנה¹⁰⁷, ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב"ה דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, שנאמר¹⁰⁸ שמש ומגן ה', ולכן עושין שמחות רקודין בקידוש החודש דוגמת שמחת גישואין¹⁰⁹."

יא. ובעומק יותר - בסגנון תורת הקבלה והחסידות¹¹⁰:

לבנה - קאי על ספירת המלכות, ש"לית לה מגרמה כלום"¹¹¹, ומקבלת אורה מהחמה, בחי' ז"א, „שמש הוי"ו", שממנו נמשך הגילוי בשם אלקים, „שמש ומגן הוי"ו אלקים". ועפ"ז, השינויים באור הלבנה באופן קבלת אור החמה מורים על אופן ההמשכה והגילוי דשם הוי"ו בשם אלקים, ולעתיד לבוא, שתתמלא פגימת הלבנה, ולא יהי' בה שום מיצוט ויהי' אור הלבנה כאור החמה¹¹², יהי' שלימות היחוד¹¹³ והגילוי דשם הוי"ו בשם אלקים, „הוי"ו הוא האלקים".

ויש לומר, שב„קידוש לבנה" (לאחרי שהולכת ומתמעטת וחוזרת ומתחדשת) גרמו כללות מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות (מיצוט הלבנה) שעי"ז באים

ובתמידות כפי שקבע הקב"ה בתחלת בריאתם, כמ"ש¹⁰² „יהי מאורות ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה. . . ולמועדים¹⁰³ ולימים ושנים", וכפי שאומרים בברכת קידוש לבנה: „חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם"¹⁰⁴, „חוק הוא דבר קבוע לשמש ביום ולירח בלילה, וזמן נתן להם דהיינו זמן סיבוב גלגל הלבנה בכ"ט י"ב תשצ"ג, וסיבוב גלגל החמה בשס"ה יום ורביע"¹⁰⁵, כולל ובמיוחד הסדר הקבוע דחידוש הלבנה, שאינה במילואה כל ימי החודש, אלא באמצע החודש, והולכת ומתמעטת עד שנעלמת לגמרי, ואח"כ חוזרת ומתחדשת - שעל זה מברכים הברכה המיוחדת דקידוש החודש.

וביאור גודל העילוי דקידוש לבנה, כמארז"ל¹⁰⁴ „כל המברך על החודש בזמנו כאילו מקבל פני שכינה", וכמו שאומרים בברכת קידוש הלבנה „אלמלי לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחודש דים. . . הלכך נימרינהו מעומד" - „לפי שישאל בגלותן אינן זוכין לראות פני שכינה ורחוקה מקבלתה, אבל חידוש הלבנה הוא סימן לישראל שהם עתידים להתחדש כמותה לפאר ליוצרים בקיבול פני שכינה. . . ולזה כשאנו מברכין על החודש בזמנו שהוא סימן שאנו עתידין להתחדש כמותה, הרי אנו כאילו מקבלין פני השכינה"¹⁰⁵. וזהו גם מהטעמים שאומרים בקידוש לבנה „דוד מלך ישראל חי וקיים"¹⁰⁶,

(107) „נמשל ללבנה שנאמר בו כסאו כשמש נגדי כירח יכון עולם" (פרש"י שם).

(108) תהלים פד, יב.

(109) רמ"א או"ח סתכ"ו ס"ב.

(110) ראה שעה"ת לאדהאמ"צ ח"ב (חינוך) כו, סע"ב ואילך. ועוד.

(111) זהר ח"א לג, ב. רמט, ב. ח"ב רטו, א. ועוד.

(112) כמ"ש בברכת קידוש לבנה.

(113) ראה לקוטי לוי"צ לוח"ג ע' שלג: „הג"פ שלום עליכם שאומרים בקידוש לבנה, א' התקשרות המשפיע ז"א אל המקבל מל' מלמעלה למטה, ב' התקשרות המקבל מל' אל המשפיע ז"א מלמטה למעלה, ג' חיבור ב' הבחי' יחדיו, כמ"ש בלקו"ת סוד"ה ושמתי כדכד דרוה"ר ע"ש."

(102) בראשית א, יד.

(103) שעתידים ישראל להצטוות על המועדות והם נמנים למולד הלבנה (פרש"י עה"פ).

(104) סנהדרין מב, א.

(105) חדא"ג מהרש"א שם.

(106) ר"ה כה, א.

שבת¹¹⁹, „אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . . אבל אם הוא אח"כ¹²⁰ אין ממתנין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן”¹²¹, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף¹²² – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרו ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותרם קידוש לבנה: „ובקשו את ה' אליהם ואת דוד מלכם אמן”.

יג. ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיין שחשון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שע"ז נעשית „חזקה” בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבנ"י ש„עתידיים להתחדש כמותה” – „יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אליהם ואת דוד מלכם אמן”, ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

(119) שו"ע שם ס"ב.

(120) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז'

ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

(121) רמ"א שם.

(122) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה שכו"כ מחדשי החורף אינם מעוננים.

(* ואולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (ראה גם הערה 122) – יכולים לברך במוצאי שבת זה, שהוא יום ד' בחודש.

להגאולה האמיתית והשלימה (חידוש הלבנה), שהכוונה בזה היא לעשות לו ית' דירה בתחתונים, שגם בעולם התחתון שאין תחתון ממנו בענין הסתר אורו ית', מצד בריאתו ע"י שם אלקים (ע"ד מיעוט ופגימת הלבנה), יומשך ויתגלה אורו ית', שם הוי", שהוא שם העצם, שנעשה דירה לו ית', דירה לעצמותו¹¹⁴, ועי"ז נעשה „גייחא דרוחא”, כיון שנשלם רצונו של הקב"ה שנתאוה להיות לו דירה בתחתונים (כנ"ל ס"ב).

יב. עפ"ז מובן, שכשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, „הי' תהא שנת נפלאות בה”, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"ט) – צריך הדבר להתבטא בתוספת והירות והידור בקידוש לבנה, „שהם עתידיים להתחדש כמותה”, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, „דוד מלך ישראל חי וקיים”.

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בכגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹¹⁵, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים¹¹⁶), כולל גם הנהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד¹¹⁷, אחר ז' ימים למולד¹¹⁸, ובמוצאי

(114) ראה סה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא. וש"נ.

(115) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה

בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.

(116) ראה מג"א שם סק"ד.

(117) ראה ט"ז שם סק"ג.

(118) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז „עפ"י

הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד” (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמז, א"ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א"ב. שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

„ושם נעשה לפניך . . . כמצות רצונך“,
 כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן
 שמקבלים פני שכינה - „יראה אל אלקים
 בציון“¹²⁹, ויתירה מזה, „יראה גו' אל פני
 האדון הוי“¹³⁰, כולל גם היתוד דשם הוי'
 ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה (כנ"ל
 סי"א), „הוי' הוא האלקים“, ובעילוי אחר
 עילוי, ז"פ „הוי' הוא האלקים“ שאומרים
 בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת „שמע
 ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד“ פ"א,
 ו„ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד“
 ג"פ) - (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז
 בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי'
 הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא
 האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה
 בירושלים!

(129) תהלים פד, ח.
 (130) משפטים כג, יז.

ובפשטות - שתיכף ומיד מתקיים
 הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: „לך לך
 גו' אל הארץ אשר אראך“, לארצנו
 הקדושה, כיון ש„לזרעך נתתי את הארץ
 הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר
 פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני
 וגו“¹²³, ארץ עשר אומות¹²⁴, ובארצנו
 הקדושה עצמה - „הלוך ונסוע
 הנגבה“¹²⁵, „לצד ירושלים . . . הר
 המורי“¹²⁶, ושם גופא - „אל מקום
 המזבח“¹²⁷, ש„מקומו מכוון ביותר“¹²⁸.

(123) טו, יח-יט.

(124) פרש"י עה"פ.

(125) יב, ט.

(126) פרש"י עה"פ.

(127) יג, ד.

(128) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. - ושם: „והוא
 המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה“ (שבזה
 מודגשת השייכות לפרשת נח).

**בס"ד. שיחת יום ג' פ' נח, א' דר"ח מרחשון ה'תשנ"ב.
ביחידות כללית לאורחים שיחיו**

בלתי מוגה

א. "פותחין בברכה" – כנהוג בכל פעם שכו"כ מישראל נפגשים יחד, ובזה גופא – ברכה מיוחדת בקשר ובשייכות לתוכנו של הזמן שבו נפגשים יחד, ולתוכנה של הפגישה.

ובנדוד – פגישה שמתקיימת בסיומו של חודש תשרי, כשיוצאים לעבודה בעניני העולם, שאז נפרדים גם איש מרעהו וחוזרים איש איש למקומו, לעבוד עבודתו בחלקו בעולם, כדי למלא את השליחות המוטלת על כאו"א מישראל וכל כנ"י, אנשים נשים וטף – לעשות לו ית' דירה בתחתונים².

ב. והענין בזה:

ענינו המיוחד של חודש תשרי – מרומז בשמו – "תשרי" אותיות רשית³, ראשית השנה, כולל גם "ראשית" מלשון "ראש", כלומר, לא רק התחלת השנה אלא גם ה"ראש" דכל השנה⁴, כמו ה"ראש" שבאדם שבו משכן השכל, שעל ידו מתקבלות ההחלטות וההוראות בנוגע להנהגת כל אברי הגוף.

אמנם, בנוגע להמעשה בפועל – לא מספיקה ההחלטה וההוראה מהשכל שבראש, אלא יש צורך בפעולת אברי הגוף, רמ"ח אברים⁵ ושס"ה גידים, שעל ידם דוקא באה ההחלטה וההוראה דהשכל שבראש לעולם המעשה, ודוגמתו בהנמשל, שהפעולה בעניני העולם – שעל ידה ממלאים את השליחות העיקרית לעשות לו ית' דירה בתחתונים – היא במשך חדשי השנה שלאחרי חודש תשרי, כיון שחודש תשרי הוא כדוגמת הראש שבו מתקבלת ההחלטה וההוראה (בלבד) בנוגע להנהגת אברי הגוף, ושאר חדשי השנה הם כדוגמת אברי הגוף שעל ידם נעשית הפעולה בעולם המעשה.

ג. וכיאר הענין בעומק יותר:

כללות הבריאה היא "בשביל התורה שנקראת ראשית ובשביל ישראל

– "ראש" דייקא (לקר"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך. ובכ"מ).
(5) וכיניהם גם כמה אברים שמקומם בראש, אבל אינם נחשבים בתור "ראש" שמנהיג את כל הגוף, אלא בתור אבר פרטי בהגוף, שיש לו תפקיד מיוחד.

(1) ע"פ פתיחת אגרת הראשונה באגה"ק שבתיא. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 641 בהערה. וש"נ.
(2) ראה תנחומא נשא טו. ועוד. תניא רפ"ו.
(3) בעה"ט עקב יא, יב.
(4) ע"ד המבואר בדרושי חסידות בנוגע לר"ה

שנקראו ראשית⁶, היינו, שתורה וישראל הם ה"ראש" (ראשית) דכללות הבריאה.

וניתירה מזה – שקשורים עם ה"ראש" דהקב"ה, כביכול, שהרי התורה היא חכמתו של הקב"ה (שכל שבראש), ומחשבתן של ישראל קדמה לכל, אפילו לתורה⁷, ועד שנקראים "לי ראש"⁸, כיון שקשורים עם מהותו ועצמותו [ת'].

ומזה מוכן שכל הענינים שבבריאה ישנם תחילה בה"ראש", בתורה ובישראל, ומזה (ולאח"ז) נמשכת ובאה מציאותם בעולם, בכל סדר ההשתלשלות שנחלק לג' (ד') עולמות, עד לעוה"ז הגשמי.

וכמודגש במאמר⁹ "אסתכל באורייתא וברא עלמא" – שלכל לראש ישנה מציאות הדבר בתורה, ולאח"ז נמשכת ויורדת בעולם.

ויש לומר הפירוש הפנימי בזה – שכאשר מסתכלים באורייתא אזי רואים את כל הענינים כפי שהם בשרשם ומקורם, שזוהי מציאותם האמיתית, ומציאות אמיתית זו ממשיכים גם במציאותם של כל הענינים כפי שהם למטה.

ולדוגמא: כשלומדים בתורה אודות בריאת שמים וארץ וכל צבאם – "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ"¹⁰, "את השמים לרבות תולדותיהם ואת הארץ לרבות תולדותי"¹¹ – יודעים שלכל לראש ישנה המציאות דשמים וארץ כפי שהם בתורה [כלומר, לא רק תיבות התורה שמדברים אודות שמים וארץ, אלא מציאות של שמים וארץ כפי שהם בתורה]¹², שזוהי המציאות האמיתית דשמים וארץ¹³, ולאחרי שישנה המציאות האמיתית דשמים וארץ כפי שהם בתורה, ה"ז נעשה השרש ומקור שממנו ירדו ונשתלשלו שמים וארץ גשמיים, שיש להם שטח, אורך ורוחב, עומק או גובה, כמארז¹⁴ "מן הארץ עד לרקיע מהלך ת"ק שנה ועוביו של רקיע מהלך ת"ק שנה".

ואף שהשתלשלות שמים וארץ גשמיים משמים וארץ שבתורה הו"ע של ירידה [שהרי אינה דומה מציאות הדבר כפי שהוא בתורה למציאות הדבר לאחרי שבא באופן של המשכה למטה בעולם], הרי, תכלית כוונת הבריאה היא

בתורה, כמו עשרת הדברות, תורה שבתורה, וכן עניני המצוות כפי שהם בתורה – ישנם גם פרטי הענינים דשמים וארץ וכל צבאם כפי שהם בתורה. (13) ויש כמה פירושים בתוכן המציאות דשמים וארץ שבתורה (ראה – לדוגמא – סה"מ תרנ"א ע' פט ואילך (מהזהר וכו')).

(14) חגיגה יג, א.

(6) פרש"י ר"פ בראשית.

(7) ראה ב"ר פ"א, ד.

(8) פ"ח שער הלולב פ"א.

(9) זח"ב קסא, רע"ב.

(10) בראשית א, א.

(11) פרש"י שם, יד.

(12) שהרי נוסף על עניני התורה כפי שהם

לעשות לו ית' דירה בתחתונים, היינו, להעלות את השמים והארץ התחתונים לדרגא כזו שבהם תשתקף המציאות האמיתית דשמים וארץ כפי שהם בתורה ובישראל, ה"ראש" דכללות הבריאה, שכן, השלימות האמיתית היא כשישנה ההתאמה בין ה"ראש" לשאר אברי הגוף עד להעקב שברגל, כמו באדם, שגם פעולת העקב שברגל בענין ההליכה והריצה היא בהתאם להחלטה וההוראה דהשכל שבראש.

ד. זוהי כללות העבודה שנעשית במשך השנה כולה, לאחר סיומו של חודש תשרי:

כל זמן שנמצאים עדיין בחודש תשרי (גם לאחר סיום המועדים), לא עוסקים (כ"כ) בעניני העולם, שמים וארץ כפשוטם, אלא עיקר העבודה היא בנוגע לשמים וארץ כפי שהם בתורה ובישראל, ה"ראש" (תשרי אותיות רשית) דהבריאה; ולאחרי חודש תשרי מתחילה עיקר העבודה בעניני העולם, שמים וארץ כפשוטם, כפי שיורדים ונמשכים מה"ראש" (תורה וישראל) לשאר אברי הגוף עד להעקב שברגל (במציאות העולם).

וענין זה משתקף גם אצל בנינו כפשוטם להראש ואברי הגוף עד לעקב שברגל שלהם¹⁵ – שבחודש תשרי עיקר העבודה היא בענין ה"ראש", שזהו"ע לימוד התורה, כולל ובמיוחד פנימיות התורה, הבנה והשגה באלקות, "דע את אלקי אביך (ועי"ז) ועבדו בלב שלם"¹⁶, ולאחרי חודש תשרי עיקר העבודה היא באברי הגוף, כלי המעשה, שעל ידם נעשית העבודה בעולם.

ושלימות העבודה היא כשישנה ההתאמה בין הראש, לימוד התורה, עם אברי הגוף עד להעקב שברגל, עבודה בעולם, היינו, שהעבודה בעולם היא בהתאם להוראת התורה, שע"ז משלימים את הכוונה העליונה בכללות הבריאה, לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

וזהו גם תוכן הפתגם הידוע¹⁷ "עשה כאן ארץ ישראל" (ששליחותו של כאו"א מישראל היא לעשות במקומו ארץ ישראל) – שבכל מקום שנמצא, בביתו ובחדרו הפרטי, צ"ל עבודתו באופן שיהי ניכר שמקום זה הוא בבחינת "ארץ ישראל", בית וחדר של "ישראל", שכן, דירה (בית) הראוי לשמה היא כזו שניכר בה מהותו של הדר בה, כמובן שאינה דומה דירת אדם פשוט לדירת

16) דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב.

ועוד.

17) אגרות-קודש אדמו"ר מהרי"צ ח"א ע'

תפה.

15) כפי שרואים בסדר החיים דכל אדם, ובפרט אצל בנינו, "אתם קרויין אדם" (יבמות סא, רע"א), שיש ענינים הקודמים במעלה וחשיבות, ולכל לראש השכל שבראש, ויש ענינים שבאים לאח"י, ועד לענינים הכי אחרונים, בדוגמת העקב שברגל.

אדם בינוני או אדם חכם, וכמו כן אינה דומה דירה של "כל העמים" לדירה של העם הנבחר מכל העמים ("אתה בחרתנו מכל העמים"), דירה של ישראל, "לי ראש".

ה. ובכל הנ"ל יש נתינת־כח מיוחדת כשמתאספים כו"כ מִישראל יחידיו – לפני שחוזרים איש איש למקומו למלא שליחותו בחלקו בעולם לעשות שם ארץ ישראל:

כאשר כו"כ מִישראל מתאספים יחד נעשה ענין נעלה ביותר, כמ"ש¹⁸ "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", היינו, שאין לך דבר שהוא כל כך טוב ונעים כמו "שבת אחים גם יחד", כבנוד"ד, שכו"כ מִישראל (אנשים נשים וטף) מתאספים יחד (באופן המותר ע"פ תורה, שאז דוקא ה"ז "טוב וינעים") במקום זה, בית־כנסת ובית־מדרש, בית תפלה ובית לימוד, ובית מעשים טובים וצדקה, כולל גם סעודות מצוה, ובפרט קידושים בשבתות ובמימים־טובים, כמנהג ישראל ככו"כ מקומות לערוך אותם במקום מרווח וציבורי, בבית־כנסת ובית־מדרש שאליו מתקבצים לתפלה בציבור ב' פעמים¹⁹ או ג' פעמים ביום.

ומהמעלות שבזה – לכל לראש בעצם העובדה שאחדותם של ישראל גורמת נחת־רוח ותענוג להקב"ה²⁰, ועי"ז ניתוסף גם בהשראת השכינה, כמארז"ל²¹ "אכל בי עשרה שכינתא שריא", "אפילו כשאנינם עוסקים בדברי תורה"²², ועאכו"כ כשעוסקים בדברי תורה, כדברי המשנה²³ "שנים שיושבים ועוסקים בתורה ד'י"ל הפירוש, שכאשר שנים יושבים²⁴ הרי בודאי שהתוצאה

(שם, ח), שכן, התחלת המזוזה היא בפסוק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"^{**}, שבוה מרומות בעלותו של הקב"ה (א', שרומז על אלופו של עולם) על כל העולם, ד' רקיעים והארץ (ח') וד' רוחות העולם (סמ"ק הובא בכ"י אר"ח סי' סא ד"ה וכתב סמ"ק).

(20) ראה סה"ש ה'ש"ת ע' 157. אגרות־קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' תיג.

(21) סנהדרין לט, א.

(22) תניא אגה"ק סכ"ג.

(23) אבות פ"ג מ"ו.

(24) "יושבים" – גם כמובן של התיישבות, מנוחת הגוף ומנוחת הנפש.

(**) נוסף על אמירת פסוק זה בדיבור ב' פעמים ביום, וגם בקריאת שמע שעל המטה, ובמינים שמתפללים מוסף גם בקדושת כתר (וביוהכ"פ – גם בנעילה).

(18) תהלים קלג, א.
(19) באותם בתי־כנסיות שבהם נוהגים להתפלל מעריב יתכף לאחרי מנחה. – ולהעיר גם מ"מ"ש בתוספות ריש מסכת ברכות (ד"ה מאימתי) ש"מאיה טעם אנו מתפללין ערבית מיד לאחר פלג המנחה", "מבעוד יום", ו"ל הטעם משום שבימים ההם, ימי הביניים, ה"י צורך בשמירה מיוחדת כלילה (ראה גם תוד"ה מברך), ולכן השתדלו להתפלל ערבית קודם הלילה, משא"כ בזמננו זה שנעשה בעולם מנוחה ושלוש אחוה ואחדות (שהו מהתיקונים שניתוספו בעולם בדורות האחרונים דוקא), גם כלילה אין צורך בפעולה מיוחדת של שמירה, כיון שישנה בגלוי פעולת השמירה ד"ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך" (תהלים קכא, ה), ובפרט ע"י המזוזה, כדאייתא בזהר (ח"ג רסג, ב) שעז"ר "ה' ישמר צאתך* ובואך מעתה ועד עולם"

(* ושי"ך בניחוד לאלה הנמצאים כאן – שיצאו ממקום דירתם ובאו לכאן בתור אורחים.

מזה היא שעוסקים בתורה²⁵] שכונה שרוי' ביניהם", ועאכו"כ שלשה, חמשה ועשרה.

ו. ואחדות זו לוקחים עמהם גם כשנפרדים איש מרעהו וחוזרים איש איש למקומו:

הפרידה איש מרעהו צריכה להיות מתוך החלטה גמורה שאין זו אלא פרידה בגשמיות, אבל ברוחניות נשארים בתוקף האחדות באופן ד"מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" גם בשעה שנמצאים איש איש במקומו.

ולא עוד אלא שבכוא כאו"א למקומו, בכל ד' רוחות העולם, כולל גם "איי הים", בחצי כדור התחתון, ותחתון שבתחתון, מביא עמו את ענין האחדות ומפיעו במקומו, כך, שאצל כל בני" בכל מקומות פזוריהם נעשה הענין העיקרי – אחדות ישראל.

וענין זה מתבטא גם בכך שאומרים בהתחלת כל יום קודם התפלה "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת²⁶ לרעך כמוך"²⁷, היינו, שהקבלה היא לא רק בלב, אלא באה גם ע"י אמירה בדיבור, "עקימת שפתיו הוי מעשה"²⁸, ולאח"ז ממשיכים "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל"²⁹, היינו, שבכל מקום שנמצאים כל אחד ואחת מישראל ה"ה כמעמד ומצב של אחדות, שלכן ה"ז באופן ד"מה טובו", כמו ש"מה טוב .. שבת אחים גם יחד".

ז. והעיקר – שמזה באים תיכף ומיד להמעמד ומצב ד"מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" בארצנו הקדושה, ש"בנערנו ובזקנינו גו' בכנינו ובבנותינו"³⁰ מתיישבים כולם יחד ("שבת אחים גם יחד") באהלים ומשכנות שבארצנו הקדושה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ולהעיר, שהפסוק "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" הוא בפרשה שבה (בהמשך הכתובים) "נבא בשני המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד .. ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל [באחרונה]³¹, ועפ"ז י"ל, שגם בפסוק "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" מדובר הן

דעת יחיד, אלא דעת רבים, מיעוט רבים שנים.

(26) קדושים יט, יח.

(27) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"נ.

(28) סנהדרין סה, א.

(29) בלק כד, ה.

(30) בא י"ד, ט.

(31) רמב"ם הל' מלכים רפ"א.

(25) ועד"ז "אפילו אחד שיושב ועוסק בתורה", כיון שכל אחד מישראל רוצה לחיות חיים אמיתיים – "להיות מישראל .. לעשות כל המצוות כו" (רמב"ם הל' גירושין ספ"ב), אלא, שאין זה דומה למעלת לימוד התורה בשנים, שע"ז ניתוסף בהפלוף והחידוש בתורה, וגם בהמסקנא דאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, שצריך לידע שאין זה

אודות המעמד ומצב שהי' בזמנו של דוד והן אודות המעמד ומצב שיהי' בהגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

ואז יהי' גם באופן ד"כל יושבי" עלי" 32 – שכל ששים ריבוא דכללות בני", שכאו"א מהם כולל ומביא עמו ששים ריבוא אנשים פרטיים 33 (ועד"ז בנוגע לנשים וטף), הם באופן של התיישבות ("יושבי") על ארץ ישראל כפי שהיא בשלימותה, לא רק ארץ שבע אומות, אלא גם ארץ קני קניזי וקדמוני, ארץ עשר אומות, כפי שהובטח לאברהם אבינו 34 ועל ידו לכאו"א מישראל עד סוף כל הדורות 35 – ה"ז נעשה תיכף ומיד ממש, ובדרכי נועם ובדרכי שלום.

ובמיוחד ע"י ההוספה במצות הצדקה – כפי שנסיים עתה בעשיית כאו"א מכם שליח לצדקה – יתוסף בקירוב 36 וזירוז הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש, ובגלוי ממש.

העיקרי, שניכר בו שהוא מזרעו של אברהם, בן אברהם יצחק ויעקב שרה רבקה רחל ולאה, שמהם יצאו י"ב שבטי י"ה, ובאופן ש"פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד" (שמות א, ז), עד לששים ריבוא כו.

(36) ראה ב"ב י"ד א. תניא שם.

(32) ערכין לב, סע"ב.

(33) ראה תניא פל"ז.

(34) לך לך טו, יח ואילך.

(35) כיון שאצל כאו"א מבני", "גוי אחד

בארץ" (שמואל-ב ז, כג. ועוד), נמשך ה"אחד הי' אברהם" (יחזקאל לג, כד), ועד שנעשה ענינו

בלתי מוגה

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!
האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב
וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לעילוי נשמת

מרת חנה רבקה בת הרה"ח ר' אהרן ע"ה (תומרקין)

גורעוויטש

נפטרה ביום י"א מ"ח ה'תשס"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

*

הי שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים טל.: 753-6844 (718)

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>